

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **O. M.** ,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 11 grudnia 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt II AKa 178/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu
z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt II K 12/22,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany O. M. pismem z dnia 27 marca 2024 r., złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt II AKa 178/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt II K 12/22, i wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. W żaden jednak sposób nie umotywował swojej inicjatywy. Zarządzeniem sędziego sprawozdawcy Sądu Najwyższego z dnia 29

maja 2024 r. zwrócono się do wnioskodawcy o udzielenie – w terminie 7 dni od dnia doręczenia korespondencji – informacji, jakie to nowe okoliczności, nieznane w zakończonym, prawomocnym postępowaniu, mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie, informując że niewykonanie tego obowiązku będzie skutkowało skierowaniem wniosku o posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku. W odpowiedzi skazany, w korespondencji z dnia 10 czerwca 2024 r. wskazał na zaniechanie czynności w postępowaniu przed Sądem meriti przez wyznaczonego mu adwokata z urzędu, zakwestionował ustalenie, że pokrzywdzonego A. G. uderzył dwa razy w głowę oraz wskazał na brak eksperyment procesowego i konfrontacji z ww. pokrzywdzonym, podczas której – w jego przekonaniu – doszłoby do pojednania stron.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu i z tego względu podlegał oddaleniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jak wskazuje się w orzecznictwie, nowe fakty lub dowody mogą stanowić podstawę wznowienia, gdy uprzednio nie były znane, nie tylko sądowi, ale również stronie. Podstawy wznowienia nie mogą jednak stanowić wszelkie nowe dowody lub fakty, a jedynie takie, które jednocześnie wskazują na jedną z trzech okoliczności wyczerpująco wymienionych w punkcie 2 art. 540 § 1 k.p.k. Nowe fakty, czy dowody, wskazywać mają na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Tym samym nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 27/18, LEX nr 2490299*). Należy przy tym zauważyć, że w trakcie postępowania wznowieniowego nie przeprowadza się postępowania dowodowego, a jedynie ocenia czy przedstawione przez stronę

dowody odpowiadają podstawie wznowieniowej *propter nova*. W ograniczonym tylko zakresie sąd wznowieniowy jest uprawniony do dokonania czynności sprawdzających (art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k.), które prowadzone mogą być tylko w celu zweryfikowania podstaw wznowienia, a nie w kierunku uniewinnienia oskarżonego po ewentualnym wznowieniu postępowania karnego i uchyleniu wyroku. Postępowanie wznowieniowe nie służy także poszukiwaniu dowodów, a jedynie ocenie tego, czy nowe dowody lub fakty przedstawione przez żądającego wznowienia, dają podstawę do takiego rozstrzygnięcia (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2019 r., V KO 20/19, OSNKW 2020/3/9*).

Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanego nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. W treści pisma uzupełniającego wniosek o wznowienie postępowania wskazano na niekorzystne w przekonaniu skazanego zaszłości procesowe oraz zakwestionowano poczynione w sprawie ustalenie faktyczne, co stwarza podstawy do uznania, że intencją skazanego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). W kontekście przyznania w korespondencji z dnia 8 lipca 2024 r. przez O.M., że złamał prawo i gotów jest ponieść karę, ale nie za zabójstwo, wolno podkreślić, że ten jego czyn, w wyniku którego urazu głowy doznał A. G. został uznany przez Sąd I instancji nie za zabójstwo (art. 148 § 1 k.k.), lecz za usiłowanie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, stanowiące jednocześnie spowodowanie u tego pokrzywdzonego tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.). Sąd orzekający w

sprawie uznał, że brak było podstaw do przypisania skazanemu zamiaru zabójstwa (s. 34 i n. uzasadnienia wyroku Sądu *meriti*).

Mając na uwadze powyższe rozważania, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyniło bezprzedmiotowym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[ał]

[J.J.]